

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 20. marts 2024

Sag 103/2023

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Martin Cumberland, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Glostrup den 21. september 2022 (CL-7347/2021) og af Østre Landsrets 21. afdeling den 1. juni 2023 (S-3042-22).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Michael Rekling, Oliver Talevski, Kurt Rasmussen, Lars Apostoli og Julie Arnth Jørgensen.

Påstande

Dommen er anket af tiltalte, T, med påstand om stadfæstelse af landsrettens dom med de ændringer, at han frifindes for, at forhold 4, 5, 7, 13 og 20 henføres til straffelovens § 216, stk. 3, og at straffen formildes.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

F1 har gentaget sin påstand om tortgodtgørelse på 250.000 kr. med rente efter erstatningsansvarslovens § 16.

F2 har gentaget sin påstand om tortgodtgørelse på 300.000 kr. med rente efter erstatningsansvarslovens § 16.

F3 har gentaget sin påstand om tortgodtgørelse på 20.000 kr. med rente efter erstatningsansvarslovens § 16.

F4 har nedlagt påstand om tortgodtgørelse på 50.000 kr. med rente efter erstatningsansvarslovens § 16.

Retsgrundlag

Straffelovens nugældende § 216, stk. 1, 3 og 4 har følgende ordlyd:

”§ 216. For voldtægt straffes med fængsel indtil 8 år den, der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri. Det samme gælder den, der tilsniger sig samleje med en person, der forveksler gerningspersonen med en anden.

...

Stk. 3. Straffen efter stk. 1, 1. pkt., kan stige til fængsel i 12 år, hvis voldtægten har haft en særligt farlig karakter eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Stk. 4. Ved fastsættelse af straffen skal der lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen.

...”

Straffelovens dagældende § 216, stk. 1, 3 og 4 havde følgende ordlyd:

”§ 216. For voldtægt straffes med fængsel indtil 8 år den, der

- 1) tiltvinger sig samleje ved vold eller trussel om vold eller
- 2) skaffer sig samleje ved anden ulovlig tvang, jf. § 260, eller med en person, der befinder sig i en tilstand eller situation, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen.

...

Stk. 3. Straffen efter stk. 1 kan stige til fængsel i 12 år, hvis voldtægten har haft en særligt farlig karakter eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Stk. 4. Ved fastsættelse af straffen skal der lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen.

...”

Straffelovens § 216, stk. 3, blev indført ved lov nr. 256 af 27. maj 1981 (som § 216, stk. 2).

Ved lovændringen blev strafferammen for voldtægt opdelt i en normalstrafferamme på indtil 6 år og en skærpet strafferamme på indtil 10 år. Lovforslaget byggede på Straffelovrådets betænkning nr. 914 fra 1980 om voldtægt, røveri og brandstiftelse. Om anvendelsesområdet for bestemmelsen anføres det i betænkningen, s. 50, bl.a.:

”Det er efter rådets opfattelse vanskeligt at angive med større nøjagtighed, under hvilke omstændigheder forholdet henhører under det skærpede strafmaksimum. Som det fremgår af bemærkningerne i det foregående, har straffelovrådet navnlig nogle af de tilfælde for øje, hvor forholdet efter hidtidig praksis er bedømt som særlig groft og har medført en straf, der ligger over et niveau af omkring 3-4 års fængsel. Herhen hører formentlig især tilfælde, hvor der er udøvet vold af særlig grov karakter. Under hensyn til det foran omtalte forhold til reglerne om tidsubestemt forvaring efter § 70 bør man også være opmærksom på tilfælde, hvor der foreligger oplysninger om farlighed hos gerningsmanden, uden at dette dog klart indicerer anvendelse af forvaring.

Den omstændighed, at der foreligger flere forhold til samtidig pådømmelse, eller at gerningsmanden tidligere har gjort sig skyldig i en tilsvarende forbrydelse, vil ikke uden videre bringe forholdet ind under den skærpede bestemmelse. Det samme gælder med hensyn til andre almindelige skærpsesmomenter, som f.eks. at der er tale om overfald på en ubekendt, eller at voldtægten er begået af flere. Sådanne omstændigheder vil imidlertid kunne foreligge på en sådan måde eller i en sådan kombination, at sagen som helhed får en så graverende karakter, at der er grundlag for at anvende den skærpede strafferamme.”

Ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 blev normalstrafferammen for voldtægt forhøjet til 8 års fængsel og den skærpede strafferamme blev forhøjet til 12 års fængsel. Med lovforslaget tilsigtedes en generel forhøjelse af straffen for voldtægt i størrelsesordenen 1 år i forhold til det hidtidige niveau. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2001-02, tillæg A, lovforslag nr. L 118, s. 2930-31):

”2. Skærpelse af straffen for personfarlig kriminalitet

2.1. Skærpelse af straffen for voldtægt

2.1.1. Gældende ret.

...

Straffelovrådet forudsatte, at anvendelsesområdet for straffelovens § 216, stk. 2 [senere § 216, stk. 3], skulle være tilfælde, hvor voldtægten efter den hidtidige praksis var bedømt som særlig grov og havde medført en straf, der lå over et niveau af omkring 3-4 års fængsel, jf. betænkningen s. 49-50. Det drejede sig især om sager, hvor der var udøvet vold af særlig farlig karakter. Den omstændighed, at der var tale om flere forhold til samtidig påkendelse, eller at gerningsmanden tidligere havde gjort sig skyldig i en tilsvarende forbrydelse, ville ikke uden videre bringe forholdet ind under den skærpede bestemmelse. Det samme gjaldt andre almindelige skærpsesmomenter, f.eks. at der var tale om overfald på en ubekendt eller voldtægt begået af flere gerningsmænd i forening.

I praksis har straffelovens § 216, stk. 2, været anvendt i tilfælde, hvor gerningsmanden har truet med kniv eller anvendt særligt farlige greb om halsen, eller hvor gerningsmanden i øvrigt har anvendt særlig grov vold under voldtægten eller forsøget herpå.

...

2.1.3. Justitsministeriets overvejelser

Voldtægt er en særlig form for alvorlig personfarlig kriminalitet. Ud over den anvendte vold eller trussel om vold indebærer voldtægt også en grov og traumatiserende krænkelse af ofrets - typisk kvindens - integritet og værdighed. Det nuværende strafniveau afspejler efter Justitsministeriets opfattelse ikke i tilstrækkelig grad krænkelsen af ofrets integritet og seksuelle selvbestemmelsesret. Der er derfor behov for en generel skærpelse af straffen for voldtægt.

Med den foreslåede forhøjelse af strafferammerne i straffelovens § 216 forudsættes det, at der i retspraksis sker en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldtægtssager i størrelsesordenen 1 år i forhold til det strafniveau, der er beskrevet i Rigsadvokatens

redegørelse. Det gælder både fuldbyrdede voldtægter og forsøg herpå. Eksempelvis forudsættes det, at straffen for en fuldbyrdet overfaldsvoldtægt i normaltildfældene forhøjes med 1 års fængsel til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Normalstraffen for forsøg på overfaldsvoldtægt uden skærpende omstændigheder antages i Rigsadvokatens redegørelse fra januar 2001 at være fængsel i 6-9 måneder. Der er således en betydelig forskel mellem straffen for forsøg på overfaldsvoldtægt og straffen for fuldbyrdet overfaldsvoldtægt. Med lovforslaget er det som nævnt hensigten, at også straffen for forsøg på overfaldsvoldtægt uden skærpende omstændigheder forøges med 1 år i forhold til det strafniveau, der er beskrevet i Rigsadvokatens redegørelse. Udmålingen af straffen forudsættes dog i højere grad at blive nuanceret efter forholdets grovhed, således at straffen for de grovere tilfælde af forsøg på overfaldsvoldtægt kommer til at ligge tæt på niveauet for fuldbyrdede overfaldsvoldtægter. Der tænkes her særligt på den type sager, hvor der anvendes ikke ubetydelig vold, og hvor forsøget kun mislykkes på grund af ofrets modstand.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der endvidere ikke i den nuværende praksis tillagt det forhold, at en voldtægt er begået af flere gerningsmænd i forening, tilstrækkelig vægt i skærpende retning. Gruppevoldtægter med anvendelse af den betydelige overmagt, der ligger i, at der er flere gerningsmænd, må normalt antages at indebære et særligt voldsomt og traumatiserende overgreb på ofret. Det forudsættes derfor, at det forhold, at en voldtægt er begået af flere gerningsmænd i forening, tillægges en særlig vægt i skærpende retning. I sager om voldtægt med flere gerningsmænd bør der således ske en yderligere straffskærpelse i forhold til strafniveauet i voldtægtssager med kun én gerningsmand. Det bør også tillægges øget vægt i skærpende retning, hvis der er tale om voldtægt begået mod et barn. Herudover bør der ske en yderligere straffskærpelse - det vil sige ud over den generelle strafforhøjelse i størrelsesordenen 1 år - i sager, hvor voldtægten har haft en særlig tidsmæssig udstrækning.
..."

Ved lov nr. 633 af 12. juni 2013 blev straffelovens § 216 nyaffattet, og § 216, stk. 2, blev til § 216, stk. 3.

Straffelovens § 216, stk. 4, blev indsat ved lov nr. 635 af 8. juni 2016. Formålet med ændringen var at skærpe strafniveauet for voldtægt. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2015-16, tillæg A, lovforslag nr. L 98, s. 4):

"2.1.2. Justitsministeriets overvejelser

Voldtægt er en særlig form for alvorlig personfarlig kriminalitet, der indebærer en voldsom og traumatiserende krænkelse af offerets værdighed, integritet og selvbestemmelsesret. En voldtægt kan medføre langvarige psykiske konsekvenser for offeret. Det nuværende strafniveau i sager om voldtægt afspejler efter Justitsministeriets opfattelse ikke i tilstrækkelig grad den krænkelse af offeret, der finder sted, og de fysiske og psykiske konsekvenser, en sådan krænkelse kan påføre offeret. Der er derfor efter Justitsministeriets opfattelse behov for en generel skærpelse af strafniveauet for voldtægt."

Af lovforslagets særlige bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2015-16, tillæg A, lovforslag nr. L 98, s. 9-10):

”Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 216, stk. 4, som præciserer, at der ved fastsættelse af straffen efter stk. 1-3 skal lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen. Der lægges med forslaget op til, at der sker en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet for voldtægt, således at straffen i højere grad afspejler den krænkelse af offerets værdighed, integritet og selvbestemmelsesret, der er forbundet med voldtægt.

Der lægges med forslaget nærmere op til, at der sker en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet for tiltvingelse af samleje ved vold eller trussel om vold (§ 216, stk. 1, nr. 1) eller ved hensættelse af forurettede i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen (omfattet af § 216, stk. 1, nr. 2, 2. led), og for samleje med et barn under 12 år (§ 216, stk. 2) med gennemgående 1 år i forhold til det gældende strafniveau. Det betyder eksempelvis, at udgangspunktet for strafudmålingen for en enkeltstående fuldbyrdet overfaldsvoldtægt eller for et enkeltstående fuldbyrdet samleje med et barn under 12 år vil være 3 år og 6 måneders fængsel, hvis der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder. Det betyder også, at udgangspunktet for strafudmålingen for et enkeltstående fuldbyrdet samleje i andre sager om voldtægt ved vold eller trussel om vold – hvis der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder – vil være fra ca. 2 år og 6 måneders fængsel til op mod 3 års fængsel.

...

Det bemærkes, at der som følge af de mange forskelligartede forhold omfattet af straffelovens § 216 er en meget stor variation i straffene for voldtægt, og at der efter omstændighederne vil være grundlag for at udmåle straffe, som ligger væsentligt over de udgangspunkter for strafudmålingen for voldtægt, der lægges op til med lovforslaget. Der vil f.eks. i almindelighed som hidtil være grundlag for at udmåle en skærpet straf, hvis der som led i voldtægten er udøvet betydelig vold, hvis voldtægten er begået over for et barn, hvis voldtægten har strakt sig over længere tid eller er begået af flere gerningsmænd, eller hvis gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem og her begår voldtægt. Der vil omvendt i almindelighed være grundlag for at udmåle en lavere straf end de angivne udgangspunkter, hvis der f.eks. er tale om andet seksuelt forhold end samleje (§ 225) eller om forsøg.

Strafudmålingen vil således fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. hermed de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

...”

Anbringender

T har anført navnlig, at forhold 4, 5, 7, 13 og 20 hverken isoleret eller samlet er af en sådan helt særlig karakter, at der efter ordlyden af straffelovens § 216, stk. 3, bestemmelsens forarbejder eller retspraksis er grundlag for at henføre forholdene under den skærpede strafferamme.

I overensstemmelse med forarbejderne angår retspraksis om straffelovens § 216, stk. 3, vold kombineret med grovere ydmygelser over en længere tidsmæssig udstrækning. Der er ikke i forhold 4, 7, 13 eller 20 anvendt vold, og i forhold 5 er den anvendte vold yderst begrænset. Forholdene er hverken begået i forening med medgerningsmænd eller over en længere tidsmæssig udstrækning.

Landsrettens helhedsvurdering er i mangel af holdepunkter i teori og praksis ikke en korrekt anvendelse af straffelovens § 216, stk. 3. De fem forhold er forskellige og må behandles forskelligt i relation til straffelovens § 216, stk. 3, idet forhold 4, 7 og 13 angår andet seksuelt forhold end samleje, og forhold 5 og 20 angår fuldbyrdet vaginalt samleje.

Da citering af straffelovens § 216, stk. 3, har været afgørende for straffens fastsættelse, bør straffen formildes. Under alle omstændigheder bør der ske formildelse af straffen.

Der er ikke grundlag for forhøjelse af tortgodtgørelsesbeløbene.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at uanset at der ikke er udøvet vold af særlig farlig karakter, foreligger der en række skærpende omstændigheder i en sådan kombination, at sagen som helhed får en så graverende karakter, at der er grundlag for at anvende den skærpede strafferamme på forhold 4, 5, 7, 13 og 20. De tre forurettede havde et afhængighedsforhold til T, idet de alle var ansat af ham og som unge udenlandske studerende var de økonomisk afhængige af arbejdet. Alle fem forhold blev begået på et øde sted ved eller på Hundige Strand og under overværelse af omkringstående fremmede mænd, der samtidig onanerede. Overgrebene skete således under ydmygende og nedværdigende omstændigheder, og det var nærmest umuligt for de forurettede at tilkalde hjælp. T er i øvrigt dømt for talrige andre seksuelle overgreb mod de samme forurettede.

Henset til, at der er tale om talrige voldtægter i form af vaginalt og analt samleje og forsøg herpå samt oralt samleje og andre seksuelle overgreb begået over for fire forurettede, samt at fem af forholdene bør henføres til straffelovens § 216, stk. 3, bør straffen udmåles til fængsel i 9-10 år og i hvert fald ikke under 8 års fængsel.

F1 har anført navnlig, at tortgodtgørelsen bør forhøjes, idet hun har været udsat for adskillige seksuelle overgreb begået af hendes chef i arbejdstiden, og at overgrebene er begået, mens

onanerende mænd på Hundige Strand har overværet det, hvilket har været nedværdigende, ydmygende og krænkende.

F2 har anført navnlig, at tortgodtgørelsen bør forhøjes, idet hun har været udsat for adskillige seksuelle overgreb begået af hendes chef, at flere af overgrebene er begået på offentlige steder, mens andre har overværet det, nemlig på Hundige Strand og i en swingerklub, at særligt overgrebene på Hundige Strand har været nedværdigende, ydmygende og krænkende, idet flere fremmede personer deltog i de seksuelle overgreb, og at overgrebene har haft betydelige psykiske og sociale omkostninger, som har ført til, at hun har skiftet navn.

F3 har anført navnlig, at tortgodtgørelsen bør forhøjes, idet hun som ung medarbejder blev udsat for en blufærdighedskrænkelse af sin chef.

F4 har anført navnlig, at tortgodtgørelsen bør forhøjes, idet hun har været udsat for adskillige seksuelle overgreb begået af hendes chef, og at overgrebene er begået, mens onanerende mænd på Hundige Strand har overværet det, hvilket har været særligt krænkende.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

T er fundet skyldig i overtrædelse af bl.a. straffelovens § 216, stk. 1 (tidligere § 216, stk. 1, nr. 1), jf. til dels straffelovens § 225 og til dels § 21, ved over en periode på ca. 1 år som arbejdsgiver for tre unge kvindelige ansatte i arbejdstiden i adskillige tilfælde bl.a. at have voldtaget og forsøgt at voldtage dem og tvunget dem til oralsex eller forsøg herpå samt stukket sine fingre op i deres vagina. En række af disse forhold blev begået på eller ved Hundige Strand under overværelse af fremmede mænd, der samtidig onanerede, og disse forhold er henført under strafskærpelsesbestemmelsen i straffelovens § 216, stk. 3.

Ved landsrettens dom blev straffen fastsat til 8 års fængsel, og han blev udvist af Danmark for bestandig. Han fik herudover forbud indtil videre mod at opholde sig på Hundige Strand eller parkeringspladsen ved stranden. Han blev endvidere pålagt at betale tortgodtgørelse med 175.000 kr. til F1, med 200.000 kr. til F2, med 30.000 kr. til F4 og med 7.000 kr. til F3. Tortgodtgørelsesbeløbene er tillagt procesrente fra den 19. oktober 2022.

For Højesteret angår sagen strafudmålingen, herunder om landsretten med rette har anvendt strafskærpesbestemmelsen i straffelovens § 216, stk. 3. Herudover er der spørgsmål om tortgodtgørelserne.

Straffelovens § 216, stk. 3

Efter straffelovens § 216, stk. 1, er normalstrafferammen for voldtægt fængsel indtil 8 år. Straffen kan stige til fængsel indtil 12 år, jf. stk. 3, hvis voldtægten har haft en særligt farlig karakter, eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Landsretten har henført voldtægtsforholdene i forhold 4, 5, 7, 13 og 20 til straffelovens § 216, stk. 3. Landsretten har herved fundet, at der ikke foreligger voldtægt af særligt farlig karakter, men at der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Spørgsmålet for Højesteret er, om de nævnte forhold kan henføres til straffelovens § 216, stk. 3, som følge af, at der foreligger særligt skærpende omstændigheder.

T er i forhold 4 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1 (dagældende § 216, stk. 1, nr. 1), jf. § 225, jf. § 216, stk. 3. Efter landsrettens bevisresultat har han i sin bil ved p-pladsen ved Hundige Strand haft sine fingre oppe i F1s vagina, mens hun stod på alle fire med bukserne nede og samtidig med, at der stod mænd omkring bilen og onanerede.

T er i forhold 5 fundet skyldig i overtrædelse af bl.a. straffelovens § 216, stk. 1 (dagældende § 216, stk. 1, nr. 1), jf. til dels § 225, jf. § 216, stk. 3. Efter landsrettens bevisresultat voldtog han F1 to gange og udførte oralsex på hende på Hundige Strand, alt mens adskillige fremmede mænd stod tæt på og onanerede.

T er i forhold 7 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1 (dagældende § 216, stk. 1, nr. 1), jf. til dels § 225, jf. til dels § 21, jf. § 216, stk. 3. Efter landsrettens bevisresultat stak han i sin bil på p-pladsen ved Hundige Strand sine fingre ind i F1s vagina, mens han selv onanerede, og han forsøgte at voldtage hende, imens der omkring dem stod onanerende mænd.

T er i forhold 13 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1 (dagældende

§ 216, stk. 1, nr. 1), jf. § 225, jf. § 21, jf. § 216, stk. 3. Efter landsrettens bevisresultat forsøgte han på Hundige Strand at tvinge F4 til at udføre oralsex på ham, mens der stod mænd omkring dem og onanerede.

T er i forhold 20 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1 (dagældende § 216, stk. 1, nr. 1), jf. § 216, stk. 3. Efter landsrettens bevisresultat voldtog han F2 ikke under to gange på p-pladsen ved Hundige Strand, mens flere fremmede onanerende mænd på tæt hold betragtede dem.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvornår der efter straffelovens § 216, stk. 3, ”i øvrigt foreligger særligt skærpene omstændigheder”, fremgår det af forarbejderne, at den omstændighed, at der foreligger flere forhold til samtidig pådømmelse, eller at gerningsmanden tidligere har gjort sig skyldig i en tilsvarende forbrydelse, ikke uden videre vil bringe forholdet ind under den skærpede bestemmelse. Det samme gælder med hensyn til andre almindelige skærpesmomenter, som f.eks. at der er tale om overfald på en ubekendt, eller at voldtægten er begået af flere. Sådanne omstændigheder vil imidlertid kunne foreligge på en sådan måde eller i en sådan kombination, at sagen som helhed får en så graverende karakter, at der er grundlag for at anvende den skærpede strafferamme.

Som anført af landsretten omfatter forhold 4, 5, 7, 13 og 20 adskillige seksuelle overgreb, begået over for tre forskellige forurettede, der alle var unge, og som på gerningstidspunkterne var ansat i Ts virksomheder. Han kørte dem uden deres samtykke og under andet påskud til en offentlig strand i arbejdstiden, hvor overgrebene fandt sted under overværelse af fremmede mænd, der samtidig onanerede.

Uanset den begrænsede voldsudøvelse tiltræder Højesteret efter en helhedsvurdering, herunder at de seksuelle overgreb er begået på en for de forurettede meget ydmygende og nedværdigende måde, at der foreligger sådanne særligt skærpene omstændigheder, at forhold 4, 5, 7, 13 og 20 henføres til straffelovens § 216, stk. 3.

Straffastsættelsen

Højesteret finder, at straffen skal forhøjes til fængsel i 9 år.

Højesteret har herved lagt vægt på de omstændigheder, der er anført ovenfor i begrundelsen for, at forhold 4, 5, 7, 13 og 20 er henført til straffelovens § 216, stk. 3. Der er endvidere lagt vægt på, at T også er fundet skyldig i at have tvunget den ene af de forurettede kvinder til at udføre oralsex på ham (forhold 11), at han er fundet skyldig i over en periode fra oktober til december 2019 mindst én gang ugentligt på arbejdspladsen at have voldtaget en anden af de forurettede vaginalt og mindst én gang analt (forhold 21), og at han én gang har voldtaget sidstnævnte forurettede i en swingerklub (forhold 22). Det er tillige tillagt betydning, at han også er fundet skyldig i adskillige tilfælde af blufærdighedskrænkelser over for unge kvindelige ansatte, jf. straffelovens § 232, og et tilfælde af vidnetrusler, jf. straffelovens § 123. Endelig er der ved strafudmålingen taget hensyn til de gældende udgangspunkter for straffastsettelsen i sager om voldtægt, og at sagen omfatter mindst 19 tilfælde af voldtægt, andet seksuelt forhold og forsøg herpå begået mod tre forurettede.

Tortgodtgørelse

Højesteret finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at forhøje tortgodtgørelsesbeløbene.

Som fastslået i Højesterets dom af 17. juni 2016 (UfR 2016.3292) forrentes krav om tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 16. Kravene forrentes fra det tidspunkt, hvor de kan kræves betalt efter § 16, stk. 1, jf. stk. 2. Tortgodtgørelsesbeløbene forrentes derfor fra en måned efter byretten og forsvarerens modtagelse af kravene den 5. august 2022, dvs. den 5. september 2022.

T har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med de ændringer, at T straffes med fængsel i 9 år, og at tortgodtgørelsesbeløbene forrentes fra den 5. september 2022.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for Højesteret.